

[Handelsministeren.]

kerne gik med til at tillade, at der dyrkedes 78 000 Tønder Land. Vi var, det skal jeg ikke nægte, noget i Tvivl om, hvorvidt det var helt rigtigt at imødekomme Kravet om at gaa saa højt op, men jeg stillede mig paa det Standpunkt, at jeg syntes, at Risikoen for, at man kunde faa en for stor Sukkerproduktion, opvejedes af den Interesse, der for de paagældende Producenter var knyttet til at faa et saa stort dyrket Areal som muligt, samt derved, at det godt kunde forme sig saaledes, at man fik en daarlig Sukker- og Roehøst; trods det store Areal kunde det godt gaa saaledes, at vi maaske endda knap nok havde saa stor en Sukkerproduktion, at den svarede til Forbruget. Nu er der, som sagt, dyrket 78 000 Tdr. Land, ja, der er endda dyrket noget mere, saa man kommer op over 80 000 Tdr. Land. Det blev vi opmærksomme paa sent paa Kampagneaaret; det var vanskeligt at kontrollere det, men vi lod foretage nogle Stikprøver, hvilket jeg følte mig forpligtet til for dog at faa nogenlunde Klarhed over, hvorledes hele Forholdet laa, og for at statuere, at vi var opmærksomme paa Sagen, idet der kunde blive meget store Tab, om man lod Dyrkningen ukontrolleret passere op til helt urimelige Højder. Det har, som sagt, vist sig, at der er dyrket noget mere end de 78 000 Tdr. Land, og det er den ene Aarsag til, at der er en Overskudsproduktion.

Den anden Aarsag er den, at der har været en stor Roehøst paa de paagældende Arealer, saa at selve Udbyttet af Roer, maalt i Vægt, ligger over det normale. Dertil kommer, at Sukkerudbyttet i Roerne er større i Aar end vist noget Aar tilforn, det siges, at der er et Par Procent mere Sukker i Roerne end sædvanligt; og naar der er Tale om saa store Mængder som her, vil man forstaa, at 2 pCt. mere Sukkerudbytte i Roerne giver et betydeligt Overskud af Sukker. Der er efter de Beregninger, der hidtil er foretaget, og som jeg har faaet Oplysning om, mellem 40 og 50 Mill. kg Sukker tilovers, uagtet Sukkerforbruget ikke er dalende, men tværtimod i hvert Fald en Overgang har været stigende.

Da der nu skulde træffes en Overenskomst for næste Aar, maatte man tage bestemt Standpunkt til dette specielle Forhold, idet det Overskud af Sukker, der er, ikke kan eksporteres uden meget betydeligt Tab i Forhold til, hvad Sukkeret er betalt med paa Grundlag af Roeprisen. Saaledes som Loven og Overenskomsten har været, maa det rent juridisk siges at være Staten,

der vil faa dette Tab, og det dækkes ikke af det Overskud, der tilflyder Staten. Lad os sige, at dette Overskud ligger omkring 3 Mill. Kr. — det kan maaske blive noget mindre, maaske ogsaa lidt større, det ved jeg ikke, men der er i alt Fald et betydeligt Overskud. Dette Overskud kan imidlertid i Henhold til de Beregninger, man kan foretage paa Grundlag af Øjeblikkets Sukkerpriser, ikke dække det Underskud, der vil blive Tale om. Jeg tror nok, alle vil være enige om, at det vilde være noget ejendommeligt, om Staten direkte skulde til at give Tilskud til Sukkerroedyrkningen. Dette har jeg foreholdt Roedyrkerne, og de har forstaaet det. Saa har jeg stillet dem over for Valget imellem at reducere Arealerne for 1934—35, altsaa de Arealer, der skal dyrkes i Sommer, eller at gaa ind paa en Ordning, hvorved vi slaar de to Aars Produktion sammen; dersom det Underskud, der kommer i Aar, ikke kan borteskamoteres, skal Roedyrkerne da for det kommende Aar give Afkald paa saa meget af deres Tantième, at man kan faa en Udligning tilvejebragt, dog ikke anderledes, end at der sikres dem deres 1 Kr. 80 Øre pr. Dobbeltcentner. Da Roedyrkerne blev stillet over for dette, vedtog de, at de vilde deltage i Underskuddets Dækning paa den Maade, at de gav Afkald paa deres Tantième helt eller delvis, idet de meget nødtigt vilde have, at Arealerne skulde nedsættes. Det er altsaa den Overenskomst, der er sluttet mellem Roedyrkerne Forening paa Roedyrkerne Vegne og Ministeriet, og det var denne Overenskomst, som jeg hentydede til, da jeg citerede, hvad der staaar i Bemærkningerne til Lovforslaget.

Nu kan man jo ikke med afgjort Sikkerhed sige, om Forholdene vil forme sig saaledes i 1934—35, at vi kan faa dette Underskud dækket, men saa maa vi se paa, hvorledes Forholdene vil forme sig i det kommende Aar. Der er i og for sig ikke noget til Hinder for, at den 2-aarige Udjævningsperiode kan udstrækkes til en 3-aarig.

Hvad vi skal gøre ved det store Kvantum Sukker, der er tilovers, kan jeg ikke nærmere gøre Rede for. Vi har foreløbig besluttet os til at lade Sukkeret ligge paa Lager til hen paa Sommeren, og til den Tid kan vi bedre have Overblik over, hvorledes Forholdene vil forme sig. Maaske vil Sukkerprisen stige, maaske det ogsaa gaar saaledes, at selve Roehøsten bliver mindre; ingen kan sige noget, hverken om det ene eller det andet, men vi har ment, at vi foreløbig burde beholde dette Sukker og senere tage Bestemmelse om, hvorvidt det skal eksporteres eller overføres til næste Aar.